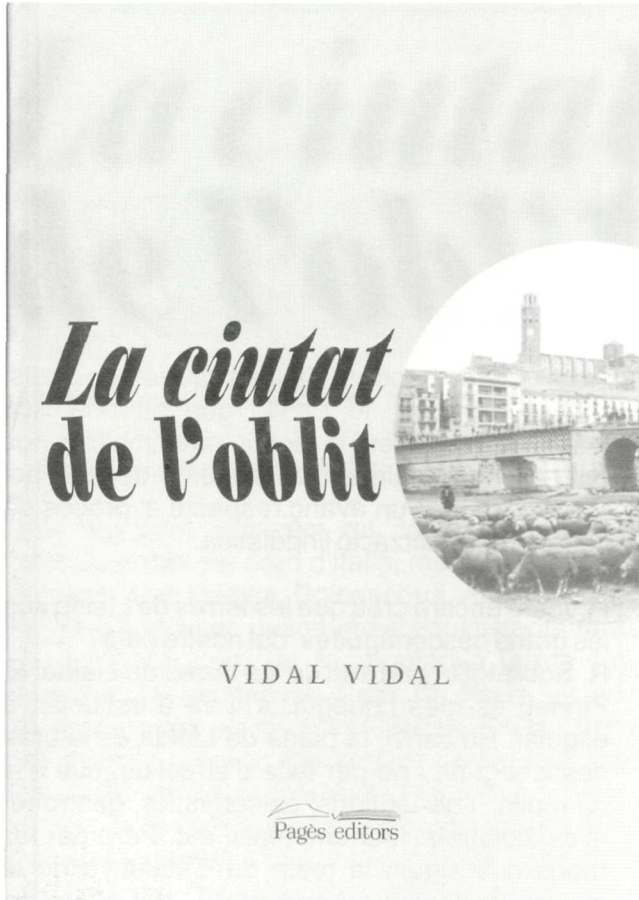

P. Set mil fulls manuscrits de les Rutes de Ponent són moltes hores d'escriure, però de ben segur que darrere hi ha moltes més hores de recerca. Quin va ser el seu mètode de treball?

R. En realitat hi ha uns dotze anys de feina en total. El meu mètode de treball va ser,

primer, trepitjar el terreny, visitar les localitats de les diverses comarques; després, documentar-me sobre aquestes realitats que anava descobrint, a través de llibres, revistes o diaris antics (molta feina de biblioteca i hemeroteca); i, finalment, la redacció, que dona un producte bastant original, en el sentit que, com a mínim, no té parangó en altres autors.

"Segur que els meus interessos literaris sense aquell premi haguessin anat per algun altre camí."

P. Què li va suposar guanyar el premi Josep Vallverdú d'assaig l'any 1986 amb L'oració dels perduts?

R. Aquella era la meua primera temptativa literària i, per tant, el fet d'obtenir un premi d'aquelles característiques va suposar una empenta considerable. Va ser reafirmar-me en la meua vocació i va suposar bàsicament

"Sense cap dubte la ploma té el seu encant, però he de reconèixer que l'ordinador és molt més pràctic, molt més ràpid i molt més eficient"

continuar escrivint que és el que he fet fins ara. Segur que els meus interessos literaris sense aquell premi haguessin anat per algun altre camí.

P. Ploma o ordinador?

R. Fins fa un parell d'anys que em vaig reconvertir a l'ordinador, era ploma. Sense cap dubte la ploma té el seu encant, però he de reconèixer que l'ordinador és molt més pràctic, molt més ràpid i molt més eficient.

P. Sabem, perquè és públic, que vostè va lliurar a la Biblioteca Pública de Lleida els seus manuscrits de les Rutes de Ponent. Quin és el motiu d'aquesta decisió?

R. Entre nosaltres, és que no cabien a casa. La veritat és que eren un munt d'arxivadors, set mil folis ocupen molt espai i per tenir-los a casa pensava que no valia la pena. Tampoc els volia llençar, perquè avui dia potser no, però qui sap si el dia de demà poden tenir algun valor o algun interès per algun estudiós?, i, per tant, abans de tirar-los al contenidor em va semblar més oportú lliurar-los a la Biblioteca i allí han quedat dipositats els folis.

P. Ha trobat aquell foli rebel de La ciutat de l'oblit?

R. No, no. Dels set mil folis n'hi havia un que se'm va escapar, l'he perdut i no l'he tornat a trobar, però bé, no crec que passi res per un foli entre tants. Si algú mai es dedica a investigar la meua obra no crec que el trobi a faltar molt.

P. Com es defineix: cronista, historiador, comentarista...?

R. Podria ser més bé cronista, però de totes maneres un cronista heterodox. No sóc més o menys un cronista oficial, podríem dir-ne un cronista oficiós. D'alguna manera les meves cròniques no són normals, més bé són una mica irreverents, enfadades, pretenc que siguin divertides, amenes, més que no pas una cosa sistemàtica i puntual. Diria que és un tipus de

Vidal

crònica innovadora, una mica inspirat en l'obra de Josep Pla o Josep Peruchó.

P. On es troba més lliure a l'hora d'escriure: en els articles de premsa o en els llibres?

R. Als dos llocs. Els articles m'agraden molt per la immediatesa, són més curts, avui els escrius i l'endemà surten publicats..., i segurament cobres a final de mes. En canvi, el llibre és una aposta a més llarg termini, el pots escriure avui i potser no el publiquen fins d'aquí a dos anys. És una aventura una mica més incerta que no saps com acabarà. M'agraden les dues fórmules, amb les dues m'hi trobo bé.

P. Com creu que l'ha tractat la crítica?

R. Jo crec que m'ha tractat bé, en general. És la crítica la que s'ha ocupat de les meves obres que, per desgracia, no ha estat tota la que hauria volgut. Perquè, com fins ara, les obres que he fet han sigut de caràcter molt local, ambientades a les terres de Lleida, a Lleida han despertat interès, a Barcelona no tant; sé que se n'ha parlat i espero que se'n continuï parlant, però sempre se n'ha parlat com una obra que estava molt bé, amb limitació quant a interès per a la gent de Lleida, i el que és important és donar el salt i que interessen a tothom fora de Lleida. Estic treballant perquè així sigui, per aconseguir-ho.

P. Triar els títols dels llibres deu de ser complicat. Qui el tria, l'escriptor o l'editor? El de Geografia impúdica, per què?

R. En el meu cas és l'escriptor i, encara que m'estigui malament dir-ho, tinc una certa facilitat pels títols i fins ara tots els títols els he inventat jo. En algun cas hi havia diversos títols disponibles i demanava opinió a d'altres persones, companys de ploma o amics, que m'han aconsellat. El de Geografia impúdica és perquè era un recull d'articles i un dels articles portava aquest títol, era un dels títols més cridaners, més provocatiu, era unes rutes nocturnes per Lleida, pels bars i els locals de moda d'aquell temps, estic parlant de fa dotze anys enrere i, per tant, penso

que és un títol que s'hi diu bastant.

P. Vostè va escriure Tots venim d'Arbeca. Sr. Vidal, tots venim d'Arbeca?

R. Bé, és una metàfora. Sabeu que hi ha una expressió que diu "sembla que vinguis d'Arbeca"? Vol dir que és una mica despistat i sembla que et prenguin el pèl. Jo penso que els catalans, en aquest sentit, tots venim d'Arbeca. Històricament s'ha demostrat que hem pecat d'ingenuïtat i els altres normalment tendeixen a pujar-nos a cavall. La veritat és que una mica és així i, per això, aquest títol.

P. Bot de pernes és el nom de la seva secció d'articles. Què vol dir això de Bot de pernes?

R. És una secció general que vam començar una vintena d'escriptors joves del diari Segre i aquest títol és una paraula d'origen pallarès que significa una coça, una estrebada de les potes

d'un animal, i era el que preteníem en aquell moment, donar una estrebada a l'ambient tranquil i mans que es respirava en aquella època.

P. Quin dels seus articles ens destacaria i perquè?

R. D'articles n'he fet més de tres mil i, per tant, em costaria molt de recordar-me d'algun expressament: uns destaquen per una implicació personal, com quan parlo d'algun amic o d'algun familiar que ha mort; d'altres són més de política; d'altres més literaris, més evocadors. Penso que en la meva obra periodística hi ha un equilibri entre la meva faceta catalanista, altres més literaris, de crònica cultural, social. Una mica intento que es vagin alternant les diverses facetes.

l'abiV

P. Vostè va ser un dels primers que va escriure en un diari en castellà una selecció d'articles en català. Quines dificultats va trobar?

R. Jo cap, si de cas la dificultat la va trobar el lector. Per a mi va ser molt natural, jo sempre he escrit en català, a part de la qüestió de principis d'escriure en castellà i, per tant, no he tingut cap inconvenient. Si de cas haurien de ser els lectors que, després de llegir tot el diari en castellà, veure un espai en català els havia de provocar una mica la lectura i canviar de xip, però afortunadament, com veiem, als diaris de Lleida els espais en català són cada vegada més freqüents.

P. Fa pocs dies ha presentat el seu darrer llibre *Salvatge Oest*. Les terres de Lleida són un salvatge oest per la gent de Barcelona?

R. Que són l'oest de Catalunya segur, que són salvatges també. Tenim aquesta fama. Només cal veure els diaris per veure que apareixen sempre a la crònica negra. No sé si és a causa de la condició genètica o que sempre hem estat terra de frontera i hem rebut moltes castanyes a les guerres. Som una societat una mica desarticulada encara i això ens dóna un tarannà una mica asilvestrat, una mica salvatge. *Salvatge oest* no deixa de ser un títol una mica provocatiu, per la realitat actual, que ens hem moderat molt en els impulsos, en la forma de ser. El títol el vaig posar pensant que tampoc passaria res, que la gent ho entendria com una cosa amable, sense cap intenció d'ofendre o ferir.

P. Ens agradaria que ens parlés una mica de *Salvatge oest*. Què hi podem trobar, com hem de llegir-lo?

R. És un recull d'uns trenta-sis episodis. Tots tenen escenaris en les comarques de Ponent, al voltant de la ciutat de Lleida. Són episodis bàsicament reals, d'altres llegendaris, però gairebé tots són verídics, estan documentats històricament. Jo els he agafat perquè són els més xocants, més divertits, més estrafolaris, penso que poden tenir més interès com a lectura amena per als lectors, és un llibre molt digerible que pot combinar la tradició amb la diversió.

P. *Salvatge oest* serà un nou èxit el dia de Sant Jordi. Quina importància li dóna a aquest fet?

R. A mi m'agradaria tenir-ne d'èxits tots els dies, però sí que és veritat que per Sant Jordi hi ha

una major atenció als llibres. És quan es compra més i, per tant, tenir un llibre disponible per a aquella data és important. Jo aquest any en tindrè dos perquè, a part de *Salvatge Oest*, que va sortir poc abans de Nadal, tinc una novel·la que sortirà als voltants de Sant Jordi. És una novel·la ambientada a Lleida, de ficció, on es barrejaran l'amor, la política..., bé és original. Es titularà *Esperaré el dia i la nit* i l'editarà Planeta, que és la mateixa editorial de *Salvatge Oest*.

P. Ha fitxat per l'editorial Planeta?

R. Bé, o ells m'han fitxat a mi. És una editorial com una altra, però amb més mitjans econòmics i més potencials de difusió. Van venir a Lleida amb la intenció de captar un nou valor i es van fixar en mi, i la veritat és que de moment he tret aquests dos llibres i espero poder-ne treure un altre l'any que ve.

P. Quins són els seus projectes?

R. Tinc algunes coses al cap, el que passa és que a mi em costa materialitzar-les. Jo tinc una feina, jo no visc de la literatura, tinc una ocupació laboral que no té res a veure amb la literatura. Tinc una feina també d'escriure als diaris que em pren molt temps. Tinc també una vida familiar que m'ocupa moltes de les hores que hem podria dedicar a escriure i, per tant, els projectes els he de posar una mica en quarantena, en el sentit que puc anar-los realitzant lentament. Potser una situació passatgera un dia d'aquests es desencadena i puc dedicar-me a escriure més seriosament. En tot cas, això és una cosa que està més incerta i que depèn d'esdeveniments de futur.